

Зададе се турска войска. Дълга черна редица се изви и като огромна пиявица се впи въ снагата на златна Тракия. Прахътъ се понесе на вълни, сгъсти въздуха, и птицитъ съ кръсъкъ побѣгнаха, задириха синия просторъ на Странджа.

Изъ полето не остана живъ човѣкъ. Селянитъ изплашени се прибраха въ къщитъ си, а женитъ заскубаха коситъ си отъ отчаяние. Никой въ нищо не виждаше надежда и спасение. Заочакваха помощ отъ незнайна страна, отъ небесни сили. Защо слънцето не се покаже и прати смъртоносни стрели въ сърдцата на поробителитъ? Защо облацитъ не изтеглятъ остри мечове и да ги кръстосатъ за смъртъ надъ главитъ на поганцитъ? ...

Въ село Каваклия отъ страхъ завиха и кучетата. И колкото денътъ напредваше, толкова черната върволица се гърчеше по шосето и приближаваше селото. Въздухътъ се сгъсти и запали. Отъ дърветата западаха попарени листа. Далечна роява залъ селскитъ хармани, притисна първитъ плетища и ги смачка. — Къде сж мжжетъ, женитъ и децата? Кой ще спре този страшенъ облакъ?

Огромната пиявица се изопна и впи стръвната си уста въ селото. Кучетата престанаха да виятъ. Замлъкнаха всички животни. Занѣмѣха и хората. Само единъ набитъ, намръщенъ селянинъ, съ пушка въ ръка тичаше изъ селскитъ улици и бързаше да излѣзе на край село. Тоя мжжъ бѣ сръдниятъ синъ на дѣда Костадина — Симеонъ. Въ единъ дворъ забеляза човѣкъ и веднага му извика:

— Вземи пушката и следъ мене! Какво се криешъ като невѣстулка.

Мжжътъ се слагна до гжстия плетъ и не се обади на Симеона. По-нататкъ прескочи презъ единъ ровъ и малко остана да падне върху пушката си. Стара жена го забеляза и извика следъ него: